

Беседа Патријарха српског Порфирија на хиротонији Епископа мохачког Дамаскина

Благодаћу Божјом, Преосвећени брате, данас си рукоположен, хиротонисан за најузвишенију службу у Цркви Христовој, у службу епископску, а та служба јесте служба на месту и обличју Христовом.

Из породице свештеничке, драги Преосвећени Владико, поникли сте и то у временима и на месту кад нимало није било једноставно и лако бити хришћанин, а камоли свештеник и члан свештеничке породице, То је било време када је име Христово не само било прогањано него је изгледало и да је потпуно заборављено. Бог, наравно, има своје путеве и свој план, своју промисао и никада не оставља Цркву своју. Када је Црква највише на распећу, онда заправо сведочи најснажнију силу. Када делује пораженом, онда пројављује победу.

Поникавши у свештеничкој породици наставили сте да учите богословске науке, кроз богословију, кроз факултет, и овде у нашим земљама, али и у иностранству. Када је дошао тренутак да бирате свој животни пут Ви сте се определили за монашки живот. И све то заједно, Ваше рођење, Ваше одрастање и Ваше школовање била је, сада се види, припрема за оно у шта сте данас узведени. Учили сте се у свештеничкој породици, од свога оца и мајке, учили сте се и у амбијенту у коме сте расли шта то значи трпљење, шта то значи подношење поруга, исмевање. Потом сте се, наравно, учили богословским наукама у разним школама и свакако круна тих богословских наука је монашки постриг и монашки живот у манастиру.

У манастиру, у општежићу, научили сте се засигурно ономе што је једна од најважнијих порука Јеванђеља, али и једна од најважнијих вредности архијерејске и пастирске службе, поред наравно примарне службе – свете Литургије за спасење света. Та друга служба јесте крштавање људи и увођење у Цркву Христову у име Оца и Сина и Светога Духа, а онда и изграђивање Цркве и изграђивање Тела Христовог у духовном смислу те речи, у конкретном животу. Да би то било могуће, Ваш претходни живот засигурно је учинио све да будете и спремни и достојни за ту службу. У архипастирској служби важније од свега је слушати. То сте учили и у монаштву и у школама и у породици. Важније од свега је бити смирен, важније од свега је ненаметати своју вољу другоме, важније од свега је не бити спреман да критикујеш, а то сте засигурно научили у монашком животу. Да ли сте у заједници са братом, сигуран сам да знате да више зависи од Вас него од њега. Лако је наћи разлоге да будете нерасположени према другом. Лако је наћи разлоге да кажете: Нећу да се уплићем у његов живот, он неће комуникацију са мном. Али знам да је неком, ко је живео у општежићу, важније од свега да сачува заједницу са братом и не само да прогута неправду, то што брат није у праву, него да се истински смири пред њим. Зашто? Зато што то није вештина људска. То није способност коју стичемо, то је сам Господ наш Исус Христос. И онда када слушамо и спремни смо да идемо на тај начин, а Ви добро знате детаље таквог начина живота, онда ћете и Ви бити истински пастир који врши службу Христову и свету Литургију, али и прима све у свој загрљај. Дакле, важније од свега је да служимо у послушању, у крајњем послушању које је сам Господ наш Син Божји показао према своме Оцу, али не у послушању тако да је то било против Његове воље, него је то била и воља Његова.

Ја Вам желим од срца да као викар Епископа бачког – на месту на коме сам и

ја био скоро пуних 15 година, са другом титулом, титулом Епископа јегарског, а Ви такође носите титулу једне епархије која је била на територији данашње Мађарске, титулу Епископа мохачког – у близини Епископа бачког будете, а сигуран сам да ћете то бити, отворени много више него што сам био ја, али и да будете спремни да чујете не само реч поуке него да се учите и примером служења Цркви и то кад тело и снаге дозвољавају, али и онда када по нашим људским мерилима снаге нема. Сигуран сам, такође, будући да по благослову Епископа бачког боравите у манастиру Ковиљу, да ћете и у тој заједници наставити природан органски начин живота којим сте до сада живели и једнако имати могућности да служите свету Литургију, али и да служите братству у коме се налазите, како би оно расло, јер оно само може расти љубављу и молитвом оних који имају виши степен и већу одговорност служења. Нека би Вас Господ благословио сваким својим благословом и дао снаге да носите Крст Христов са радошћу, јер тај Крст је благо време и лак јарам. То је Крст који води у предукус тајне Васкрсења, тајне Победе над смрћу, али истовремено и сам по себи Васкрсење и Победа.

У том духу, у име Сабора, речи ћу Вам: драги брате, прими жезал овај да напасаш поверено ти стадо Христово., послушнима нека буде за ослонац и укрепљење, а непослушне и непокорне упућуј и карањем и кротким васпитавањем у Христу Исусу Господу нашем.

spc.rs